

[Søren P. Larsen.]

i de to foregaaende Kalenderaar hver især havde haft en Ledighed paa over 451 Dage. Hvis man sender saadan nogle Soldater ud med Musik i Ryggen, kan det jo godt være, at de ikke kommer i Virksomhed lige med det samme, og kommer de ikke det, kan de ogsaa godt forsvinde. Jeg henleder kun Opmærksomheden paa det for det Tilfælde, at man skal have en Undersøgelse; der kan jo være nogle af disse Tilfælde, der gaar igen.

Undersøgelsen vedrørende Vandringer paaviser fra Punkt til Punkt — det giver jeg Ministeren Ret i —, at den Vandring fra Land til By, der er foregaaet, ikke er foregaaet af forsørgelsesmæssige Grunde, men det er en erhvervsmæssig Forskydning inden for Samfundet, som medfører, at de unge fortrinnsvis søger derhen, hvor de bedste Arbejdsvilkår findes. Denne Vandring vil fortsættes, indtil der sker en Ændring i Erhvervsforholdene — det kan man være overbevist om —, og der er vist ingen anden Mulighed end at gaa tilbage til det gamle Stavnsbaand, hvis man vil stoppe den.

Ministeren talte om det gode Hjerte. Ja, der er jo noget af den Melodi, der ikke blev væk, nemlig Melodien fra de gode gamle Dage, hvor man bød over og havde Melodien med det gode Hjerte. Jeg maa sige, at det var kun, hvad man kunde vente fra socialdemokratisk Side.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Victor Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Victor Larsen: Den højtærede Socialminister raillerede over, at jeg havde efterlyst to Partiers Stilling til disse vigtige Spørgsmaal, og sagde, at jeg maaske havde gjort det, fordi jeg skulde have Tiden til at gaa med noget. Jeg vil dertil sige, at det modbevises jo alene af den Kendsgerning, at jeg blev afbrudt af Formanden, forinden min Tale var færdig, fordi Taletiden var udløbet.

Det glædede mig at høre det ærede Medlem Hr. Jens Thomsens Udtalelser, men jeg fortsætter med at efterlyse Retsforbundets Stilling. Tør jeg maaske gaa ud fra, at naar Retsforbundet ikke tilkendegiver sin Stilling, er det, fordi Partiet har samme Opfattelse som den, jeg har givet Udtryk for, med Hensyn til disse Lovforslag, eller føler Retsforbundet sig maaske tilfredsstillet ved det Svar, som det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen har givet paa min Forespørgsel?

Til den højtærede Socialminister, som kaldte mig Godsejer, skal jeg sige, at jeg ikke er Godsejer, men jeg takker naturligvis for Titelen — jeg gaar ud fra som givet, at det i alt Fald ikke er et Skældsord i den højtærede Socialministers Mund.

Angaaende Spørgsmaalet om de ufødte Børn — rent parentetisk vil jeg bemærke, at jeg for mit Vedkommende har fire Børn og altsaa formentlig i nogen Grad har gjort min Pligt, jeg kender ikke den højtærede Socialministers private Forhold — skal jeg sige, at naar der i dette Land er 135 000 arbejdsledige, og naar det endvidere er en Kendsgerning, at mange af disse er indvandret fra Land til By, saa kan jeg ikke begribe, at man bliver ved med at operere med disse ufødte og søger at give det Udseende af, at det er paa Grund af mindre Fødselshyppighed, at der nu er Mangel paa Arbejdskraft i Landbruget. Nej, det er grundet paa de sociale Forhold og ikke Spor andet. Det er Forskellen i Pristallet, som andre ynder at udtrykke det. Det er dette, som „Nordsjællands Venstreblad“, et af Regeringens Blade, har kriuseret, idet det i en Leder har skrevet, at unge Mennesker, som man vidste var tilbudt Arbejde, hellere havde søgt til Byen — saa vidt jeg ved København — og der havde faaet Understøttelse. Det er denne Tingenes Tilstand, som Socialreformen har faaet indført, der har bevirket, at de 25 000 mangler i Landbruget.

Socialministeren (Ludvig Christensen): Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Victor Larsen, at jeg ikke mere end een Gang har nævnt de 15 000, der kunde have været mere, saa lad være med at staa og sige, at jeg bliver ved med at operere med de ufødte.

Til det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen vil jeg sige, at den folkelige Forklaring om Spillemanden kan jeg ikke uden videre tage for gode Varer. Jeg har en anden Forklaring. Jeg havde for nogle Dage siden Besøg af en Kontorbestyrer fra et af de offentlige Arbejdsanvisningskontorer, der paa Foranledning af de voldsomme Angreb, som den moderate Presse i hans Hjemegn rettede mod Arbejdsanvisningskontoret og alt mellem Himmel og Jord, havde taget sig for at ringe op til alle de Landbrugere i Oplandet, der overhovedet havde Telefon, og i øvrigt havde skaffet sig personlig Forbindelse med de flest mulige andre. Det var lykkedes ham ved Henvendelse til 62 telefonjende Landbrugere at faa Bestilling paa 4 Mand, og